

Στήνεται και κρατείτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 15

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή ΙΑ'. Ματθαίου 16 Αὐγούστου 1954 (Π. Ο. Η.)
"Ἐκτος Θ". Ἀριθ.—188 — Τιμή Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεία: Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
"Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΡΟΚΑΤΑΛΗΠΤΩΝ

ὑπὸ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ Μοναχοῦ Ἀγιορείτου

Ἡκούσθη ἐπὶ τέλους καὶ μία ἐπίσημος καὶ εἰ-
λικρινὴς φωνὴ ὑπὲρ τοῦ Πατροπαράδοτου Ἐκκλη-
σιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη ἐξῆλθε
τοῦ στόματος καὶ ἐγράφη διὰ τῆς χειρὸς ἀνωτάτου
Ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ καὶ ἐγκρίτου ἐπιστή-
μονος, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορυτσᾶς καὶ καθη-
γητοῦ τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου κ. Εὐλόγιου Κορυλλᾶ.

Ὁ Σεβ. κ. Εὐλόγιος ἐρωτηθεὶς δι' ἐπιστολῆς
ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐν Βόλφ ἐκδιδομένης «Ἀ-
γιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» κ. Σ. Σχοινᾶ ἵνα «ὡς πα-
λαιάρχος καὶ ἐντριβὴς εἰδήμων τοῦ Ἡμερολογιακοῦ
ζητήματος, λύση τὸν δεσμόν τῆς γλώσσης Του, καὶ
ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὴν ἐπὶ τοῦτου γνώμην Του» ἀ-
πήντησε, δι' ἑκτενοὺς πραγματείας δημοσιευομένης
εἰς τὰς πρώτας σελίδας τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιο-
θήκης» (Τεύχος 3ον Μάιος—Ἰούνιος 1954) ὑπὸ
τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ Ἡμερολόγιον εἶναι διορθω-
μένον παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἀγ. Οἰ-
κουμενικῆς Συνόδου». Καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ πραγ-
ματείᾳ ἀποδεικνύει οὗτος, ὅτι «Μόνον τὸ Πάτριον
Ἡμέτερον Ἡμερολόγιον εἶναι πάσης ἀνωμαλίας καὶ
συγχύσεως ἀπηλλαγμένον».

Τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐμβριθεῖ ὑπὲρ τοῦ Πατρο-
παράδοτου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου πραγ-
ματεῖαν Του ὁ Σεβασμ. κ. Εὐλόγιος περαίνει ὡς
ἑξῆς:

«Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἁγίων τούτων καὶ πατροπα-
ραδότων ἀρχῶν ὑπεστηρίξαμεν τὸ πάτριον ἡμερο-
λόγιον, ὅτε τῷ 1920 προηδρευόμεν, ὡς ἀντιπρόσω-
πος τῆς Μερίστη; Αἰῶνος ἐν τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι καὶ
κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς ἀντεπεξήλθομεν κατὰ τοῦ Πα-
τριαρχικοῦ Ἐξάρχου, τοῦ Μητροπολίτου Μαρωίνεας
..... ἔχοντας ἰδιαιτέραν ἐντολὴν
διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸ Ἅ-
γιον Ὅρος τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ἀλλ' ἡ ἀπάν-
τησίς μου ἦτο τόσο συντριπτικὴ, ὥστε ἠναγκάσθη
νὰ παλινωδῆσῃ αὐτὸς ὁ εἰσηγητὴς καὶ διδάσκα-
λος τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου καὶ νὰ δημολογή-

σῃ τὴν πλάνην του, ἀφείς ἐκεῖ τὸ Πατροπαράδο-
τον Ἡμερολόγιον, καὶ συστήσας καὶ εἰς τὸ Πα-
τριαρχεῖον νὰ παραβλέψῃ τοὺς Ἀγιορείτας διότι ἔ-
χουσι δίκαιον, ὡς εἰδότες κάλλιον τὰ τοιαῦτα ζη-
τήματα».

Ὅχι ὀλιγοτέρας σημασίας εἶναι καὶ ἐν τῷ αὐτῷ
Τεύχει τῆς «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης» (σελ. 178)
κρίσεις τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Σχοινᾶ, αναφερο-
μένου εἰς τὰ προξενούμενα μέγιστα κακὰ ἐν τῇ Ὁρ-
θοδόξῳ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ «ἐκ τοῦ διενεργου-
μένου προσηλυτισμοῦ τῶν ξένων θρησκειῶν ἐν
Ἑλλάδι, ἰδίως τοῦ Οὐνιτισμοῦ» καὶ καταλή-
γοντος οὕτως:

Εἰς τούτους ὅμως (τοὺς ξένους θρησκευτικούς
προσηλυτιστάς) κακῇ τῇ μοίρᾳ κατετάξαμεν καὶ
τοὺς ζηλωτὰς τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς λεγομένους
παλαιοημερολογίτας. Αὐτοὶ ὅμως (οἱ Παλαιοημε-
ρολογίται) εἶναι ὅσοι ἐκ τῶν ὁσῶν μας καὶ σὰρξ
ἐκ τῆς σαρκὸς μας. Εἶναι οἱ πιστοὶ φύλακες τῶν
θησαυρῶν τῆς χριστιανωσύνης, εἶναι οἱ γνήσιοι ἀ-
δελφοὶ μας, οἱ ὅποιοι ὅταν τοὺς ραπίσωμεν εἰς τὴν
μίαν σιαγὸνὰ στρέφουν καὶ τὴν ἄλλην. Εἶναι οἱ
γνήσιοι Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ γνή-
σιοι Ἕλληνες Πατριῶται.

Αὐτοὶ (οἱ Παλαιοημερολογίται) εἶναι διὰ τὴν
Ἐκκλησίαν μας, ὅ,τι εἶναι διὰ τὸν Βασιλέα τὸ πιστὸν
Ἐπιτελεῖον του. Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς ζηλωτὰς
τοὺς διώκομεν ὡς τοὺς πλέον ἀσπύνδους ἐχ-
θροὺς μας. Ποῖον τὸ πταῖσμα τῶν; Θέλουν νὰ
λατρεύουν τὸν Θεὸν ἐλευθέρως—τὸν ἰδικὸν μας
Θεόν—αὐτὸ εἶναι τὸ ἐγκλημά των».

Ἀναδημοσιεύομεν τὰ ἀνωτέρω ἵνα ἴδωσι οἱ Ἐκ-
κλησιαστικοὶ καὶ Πολιτικοὶ ἀρμόδιοι πῶς σκέπτονται
καὶ κρίνουν τὰ πράγματα οἱ ἀπροκατάληπτοι καὶ
μακρὰν ὄντες τῆς ἐμπειρίας καὶ συμφεροντολογίας
καὶ πῶς χαρακτηρίζουν οὗτοι τὸν κατὰ τὸν παλαιο-
ημερολογιτῶν πόλεμον καὶ διωγμὸν. Ἐφ' ὃ τὸνί-
ζομεν καὶ ἡμεῖς: Ἐὰν οἱ ἀνωτέρω δὲν ἀληθεύου-

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

Υπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ, Δικηγόρου

Εἰς τὸ προηγούμενον ἐξετέθη ἡ ἀποχώρησις τῶν Ἱερῶν Ἀρχιερέων ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ προσχώρησις αὐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν διὰ λόγους θεολογικῆς συνειδήσεως.

Ἡ δὲ θὰ ἐκτεθῇ εἰς ποίας παρανομίας ὑπέπεσαν ἡ τότε Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις κατόπιν τῶν ἀντικανονικῶν καὶ παρανόμων ἐνεργειῶν τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τότε Ἑλλ. Κυβέρνησις διὰ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ ἐξετέλεσεν ὅλως ἀβασανίστως καὶ ἀνεξετάστως τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπ' ἀριθ. 2 τῆς 14 Ἰουνίου 1935 ἐρήμην ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς πρωτοβαθμίου δικαστηρίου κατὰ τῶν Μητροπολιτῶν τέως Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ νῦν Ζακύνθου Χρυσοστόμου, οὓς καὶ ἀπέστειλε συνοδείᾳ ἀστυνομικῶν ὁργάνων εἰς ἐξορίαν εἰς διαφόρους Μονάς.

Ἡ ἐνέργεια αὕτη τῆς τότε Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργοῦ τῆς εἶναι ἀντισυνταγματικὴ καὶ παράνομος, ἐφ' ὅσον ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ἧτις, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ὅλου περιεχομένου αὐτῆς, εἶναι προφανῶς ἀντισυνταγματικὴ, παράνομος καὶ ἀντικανονικὴ, καὶ ὡς ἐκ τούτου τελεῖται ὡς ἀνεκτέλεστος ὑπὸ τῆς Πολιτείας, δικαιουμένης καὶ ὑποχρεουμένης νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἐλέγξῃ τὴν νομιμότητα καὶ τὴν δυνατότητα τῆς ἐκτελέσεως ἢ μὴ τοιαύτης ἀποφάσεως ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου.

Ὅτι ἡ ἄνω ἀπόφασις τοῦ διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς πρωτοβαθμίου δικαστηρίου εἶναι ἀντισυνταγματικὴ, παράνομος καὶ ἀντικανονικὴ, πείθεται τις εὐθὺς ἀμέσως ἐκ τῆς ἀπλῆς ἀναγνώσεως τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς.

Ἵνα μὴ καταπονῆται ὅμως ὁ ἀναγνώστης μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως ταύτης, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν υποχρέωσιν νὰ

καταπονηθῇ ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργός, ἀναγράφονται ἐνταῦθα σκέψεις τῆς μόνης τινὲς, ὡς εἶναι ἡ πρώτη «Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσχωρήσεως αὐτῶν οἱ κατηγορούμενοι εἰς τὰς τάξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν κατεφρόνησαν τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Καὶ ἡ ἐνδεκάτη «Ἐπειδὴ καὶ ἐκ τῶν ἐνόρκως ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐξάγεται καὶ βεβαιοῦται καὶ τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι οἱ κατηγορούμενοι ἐκ συστάσεως ἐνήργησαν κατὰ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅτι οὗτοι ἀπεκήρυξαν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς σχισματικὴν καὶ ἀνεκκήρυξαν ἑαυτοὺς Ἀρχηγούς καὶ ποιμένας τῶν λεγομένων παλαιοημερολογιτῶν, δημιουργήσαντες οὕτω σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος εἰς βάρος αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους».

Ἐκ τῆς μελέτης τούτων πείθεται τις καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀσφαλῶς θὰ ἐπείθεται καὶ ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργός καὶ ἡ Κυβέρνησις του, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὁμολογεῖ εὐθέως καὶ ἀπεριφράστως προϋπαρχούσας «τὰς τάξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν», τὰς ὁποίας ἐνίσχυσαν βεβαίως «διὰ τῆς προσχωρήσεως αὐτῶν οἱ κατηγορούμενοι» Μητροπολίται, ἀφοῦ «κατεφρόνησαν τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», «ἀπεκήρυξαν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς σχισματικὴν καὶ ἀνεκκήρυξαν ἑαυτοὺς Ἀρχηγούς καὶ ποιμένας τῶν λεγομένων παλαιοημερολογιτῶν, δημιουργήσαντες οὕτω σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος εἰς βάρος αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους».

Ὅταν ὅμως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνομολογῇ τὴν ὑπαρξίν τῶν τάξεων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, συνάγεται ὅτι συνομολογεῖ συγχρόνως καὶ τὸ αὐτοσυνάγόμενον ὅτι αἱ τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐδημιουργήθησαν λόγῳ τῆς ἀρνήσεως τούτων νὰ ἀποδεχθῶσιν, οὐχὶ τὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας γενομένην νομίμως μεταβολὴν τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας γενομένην παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς μεταβολὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ὅτι αἱ τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐδικαιοῦντο καὶ δικαιοῦνται νὰ καταφρονήσωσι τὰς περὶ μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου σχετικὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀντικειμένας, οὐ μόνον εἰς Συνοδικὰς Ἀποφάσεις, ἀποκλειούσας τὴν μονομερῆ λήψιν ἀποφάσεως ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, ὡς εἶναι τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, ὑπὸ μιᾶς μόνης Ἐκκλησίας ἄνευ τῆς συναινέσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, καὶ τοῦτο, διότι πρέπει νὰ ἀποφεύγεται ἡ διάσπασις τῆς μεταξὺ τῶν ἐνόχτητος, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ἐνθα ἐπιτάσσεται ὅτι «διατρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θεολογικὰς ἐξουσίας».

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο)

σι εἰς ὅσα γράφουσι, ἔχουσι καθήκον καὶ υποχρέωσιν οἱ συνήγοροι τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου νὰ ἀνασκευάσωσι καὶ νὰ ἀναιρέσωσι τούτους. **Ἐὰν ὁμως ἀληθεύουσι** (ὅπως ἀληθεύουσι) **ἔχουσι ἀντιθέτως καθήκον** ὡς τίμοι ἄνθρωποι καὶ εἰλικρινεῖς — **ἵνα ὁμολογήσωσι τὴν πλάνην των**, ὡς ἔπραξεν καὶ ὁ μνημονευθεὶς Μαρωνεῖας Ἀνθίμος, ἐπιστρέφοντες καλῶς, ὅθεν ἀπεμακρύνθησαν κακῶς ἢ τουλάχιστον μὴ παρεμβάλλοντες ἐμπόδια εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν χαραχθεῖσαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμερολογιακὴν ὁδόν, διὰ νὰ μὴ ἀκούσωσι καὶ οὗτοι τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐκφωνηθὲν κατὰ τῶν ὑποκριτῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων κεραυνοβόλον ΟΥΑΙ «ὅτι ὑμεῖς οὐκ εἰσερχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν» (Ματθ, ΚΓ', 14).

ΕΠΙ Τῇ ΑΘΑΝΑΤΟ ΚΟΙΜΗΣΕΙ

Ἡ ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΨΥΧΗΝ

Ἡ Θεοτόκος ἀπὸ τῆς πρώτης χαρραγῆς τῆς Χριστιανικῆς Θεοσκείας κατέλαβε τὴν πλέον ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ὅλου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξηπλώθη ὁ Χριστιανισμός.

Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐγένετο πρόξενος σωτηρίας τόσον τῆς ἐπιγείου ὅσον καὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς ἔχει τὴν πλέον ἄμεσον σχέσιν μετὰ τὴν Παρθένον Μαρίαν. Εἰς τὴν ἀγνὴν κόρην τῆς Ναζαρετ ἐπεφύλαξεν ὁ Μέγας τοῦ Σύμπαντος. Δημιουργὸς τὴν μεγαλύνει καὶ ὑψηλοτέραν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν ποτε τὸ ἀνθρώπινον γένος. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ ὕμνογράφος μετὰ πολλὴν ὑπερφάνειαν, ἀλλὰ καὶ καταφανῆ συγκίνησιν ἀναφέρει: Οἱ Μάγοι προσέφεραν τὰ δῶρα, ὁ Οὐρανὸς τὸν ἄστέρα, ἡ Γῆ τὸ σπῆλαιον καὶ ἡμεῖς τὴν Παρθένον. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐκπρόσωπος τοῦ ἀνθρώπινου γένους πρὸς τὸν Θεόν.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ὑπῆρξε τοιαύτης ἰσχύος εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, ὥστε ἡ Θεοτόκος δὲν ἔλαβεν ἀπλῶς τὴν πρωτεύουσαν θέσιν μετὰ τῶν ἁγιοσθέντων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Χριστ. Ἐκκλησίας ἡ Θεοτόκος ἐτέθη ὑπεράνω καὶ αὐτῶν τῶν ἐπουρανίων αὐλῶν Δυνάμεων. Διὰ τοῦτο ψάλλομεν «τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ». Τὸ γεγονός λοιπὸν ὅτι ἡ Θεοτόκος ἡξιώθη νὰ γίνῃ Μητέρα αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ὑπῆρξεν ὁ κύριος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Θεοτόκος Μαρία ἔλαβε τὴν τόσον ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὴν σφαίραν τῆς θείας λατρείας.

Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἡ ζωὴ τῆς Ἀειπαρθένου Μητρὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ζωὴ πλήρους πόνου καὶ ἀγωνίας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σεμνὴ κόρη ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τοῦ Θεοῦ Βρέφους μέχρι τῆς στιγμῆς, πού ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἀνελήφθη εἰς Οὐρανούς, ἡ ζωὴ τῆς Θεοτόκου, ὅπως κυρίως μᾶς παριστᾷ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὑπῆρξε πηγὴ ἀνέναντος τῶν ὀρειοτέρων καὶ ὑψηλοτέρων συναισθημάτων πόνου καὶ ὀδύνης, τὰ ὁποῖα ἔκρουνσαν τὰς χορδὰς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἡ Μητρικὴ ζωὴ ἀρχίζει μετὰ φυγὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μετὰ τόσας καλαιπωρίας τὰς ὁποίας μετὰ τὴν πλέον παραδειγματικὴν καρτερικότητα ὑφίσταται ἡ σεμνὴ κόρη τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἀννης. Μετὰ χαλιβδωμένην τὴν ψυχὴν ἀπὸ πόνου μαζὺ καὶ θεῖον Μυστήριον ἡ στοργικὴ Μητέρα παρακολουθεῖ τὸ τέκνον τῆς βῆμα πρὸς βῆμα, ἀπὸ τὴν πρώτην νηπιακὴν ἡλικίαν μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Γολγοθᾶ. Εἶναι πράγματι ἀδύνατον ὄχι μόνον νὰ ἐκφρασθῇ ἀλλ' ἴσως καὶ νὰ συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπος τὸ μέγεθος τοῦ πόνου, πού ἐννοίωσεν ἡ Θεοτόκος, ὅταν εἶδε προσηλωμένον εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Μαρτυρίου τὸν Υἱὸν τῆς καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἡ Θεοτόκος ἐγένετο ἡ κατ' ἐξοχὴν Μητέρα τοῦ πόνου εἰς τὴν ψυχὴν ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Ἡ Θεο-

τόκος ἐστάθη τὸ ἐλπιδοφόρον πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ὁ Χριστιανός, εἴτε ὡς ἄτομον εἴτε ὡς σύνολον ἔστρεψε μετ' ἀπόλυτον τὴν ἐμπιστοσύνην ἱκετήρια τὰ βλέμματά του καὶ πάντοτε ἔτυχε προστασίας τῆς ἡθικῆς ἐνισχύσεως.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ δύο σημεῖα, ἀφ' ἑνός δηλαδὴ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Θεοτόκος ἡξιώθη νὰ γίνῃ Μητέρα τοῦ Σωτῆρος τοῦ Κόσμου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ πλήρης πόνου καὶ Μητρικῆς ἀγάπης ζωὴ τῆς, ὑπῆρξαν αἱ κυριώτεραι πηγαὶ ἐμπνεύσεως εἰς τὰς πλέον εὐγενεῖς καὶ ὀραίας ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ὅπως εἰς τὴν ποίησιν, τὴν Λογοτεχνίαν καὶ τὴν Τέχνην.

Ὁ χρόνος καὶ ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπουν βεβαίως νὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν ἔστω καὶ ἐλαχίστου μέρους ἐκ τῶν ἐν γένει καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα, ὅτι αἱ ἐπισημότεραι διάνοιαι ὅλων τῶν αἰώνων ἀφιέρωσαν ὅ,τι ἐκλεκτότερον εἶχον, διὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν θαυμασμόν των πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλοῦς λαὸς μετὰ τὰς ἰδίας του καὶ αὐτὸς πνευματικὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις εἶναι τὰ ἄμεσα προϊόντα τῆς ψυχικῆς συγκινήσεως καὶ τῆς εὐλαβείας, ἐξέφρασε καὶ ἐκφράζει κατὰ τὸν πλέον ἀπλοῦν συγχρόνως ὁμοῦ καὶ βαθὺν τρόπον τὰς συγκινήσεις καὶ τὰ συναισθήματά του πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἓνα κοῤῥαμα εἰς τὸ ὁποῖον τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν εἶναι ἡ λύπη καὶ ὁ πόνος. Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν στρέφει τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν Μεγάλην Μητέρα τοῦ πόνου. Ἡ σχετικὴ φιλολογικὴ ἔρευνα ἀδυνατεῖ νὰ προσδιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ποιητικῶν προσωνημῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν δοθῇ εἰς τὴν Θεοτόκον διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μόνον χρησιμοποίησεν 700 ἑπωνυμίας εἰς τὴν Θεομήτορα, τοπικὰς ἢ γενικὰς. Ὅλων τῶν ἑπωνυμῶν αὐτῶν, κοινὸν χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ αἶσθημα τῆς προσηλώσεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ ἡ ἀπόφασίς του ν' ἀναθέτῃ τὴν κἀθε ἐλπίδα τοῦ πρὸς Αὐτήν. Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ Μεσίτρια τοῦ Κόσμου πρὸς τὸν Θεόν. Ἀναθέτει τὴν ὑγείαν του, καὶ τότε εἶναι ἡ Παναγία ἡ Γιατρίσσα. Ἡ Θεοτόκος τὸν βοηθεῖ ν' ἀνεβῇ εἰς τὸ βουνόν, νὰ κατεβῇ εἰς τὸ χωράφι, νὰ ταξιδέψῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τότε εἶναι «ἡ Χρσοσβουνηώτισσα», ἡ «Παναγία ἡ χωραφιανή» καὶ ἡ «Ἐλεοῦσα θαλασσίνη». Διὰ τὴν λεχὼ ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ «Ἀγία Λεχοῦσα» ὅρος σχηματισθεὶς κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν «Ἐλεοῦσαν». Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πλουσίαν αὐτὴν ὀνοματολογίαν, πληθὺς ἐθίμων μετὰ κοινὸν χαρακτηριστικόν, τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ εὕρισκται πάντο-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΠΡΕΟΚ.

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ - ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ - ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἕνα ἔθνος ἐμπρὸς

Τὰς τελευταίας ἡμέρας τὸ Δ. Σ' κινήθην δραστηρίως ἐπέτυχε μίαν σειρὰν συναντήσεων μὲ σημαίνοντα πρόσωπα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, (ἡ σκοπιμότης δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὰ κατονομάσωμεν). Τὰ ἐπιτεύγματα ἐκ τῶν συζητήσεων ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικώτατα δεδομένου ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὄχι μόνον ἀνεγνώρισαν θεωρητικῶς τὸ δίκαιόν μας, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως ἐβοήθησαν εἰς τὴν χαλάρωσιν τῆς πολιορκίας μας. Ἐπίσης ἐτέθησαν τὰ θεμέλια διὰ μίαν ἀναθεώρησιν τοῦ ζητήματος ἐξ ὑπαρχῆς. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον συνετέλεσαν καὶ αἱ κινήτοποιήσεις πολλῶν Παραρτημάτων τὰ ὁποῖα ὥθησαν τοὺς βουλευτάς των εἰς τὴν ἀνάληψιν πρωτοβουλίας.

Δι' αὐτὸ πιστεύομεν καὶ ἐπαλαμβάνομεν ὅτι καμμία ἐνέργεια δὲν χάνεται, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε κλεισμένον ὁριστικῶς τὸ ζήτημά μας. Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ μᾶς ὑποχρεώνει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἐν ἐπιφυλακῇ, νὰ ἐνοχλοῦμε τοὺς κοινοβουλευτικούς καὶ ἄλλους ἐπισήμους καὶ ἀξιούμεν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τὴν λῆψιν μιᾶς σαφοῦς θέσεως. Μόνον ἔτσι θὰ προετοιμάσωμεν τὸ κλίμα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν πραγμάτων.

Ὅταν ὁμιλῇ ἡ ὑποκρισία

Τὰς ἡμέρας αὐτάς τῶν μεγάλων ἐκδηλώσεων καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως διὰ τὴν Κύπρον, ὁ Παλαιομερολογιτικὸς κόσμος συμμετέχει ὡς εἰς ἄνθρωπος καὶ τονίζει τὴν ἀπόφασίν του ν' ἀγωνισθῇ διὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Μεγαλονήσου μὲ τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διότι οἱ Παλαιομερολογῖται εἶναι γνήσιοι Πατριώτες καὶ Ἕλληνες χωρὶς ποτὲ καμμία ξένη πολιτικὴ ἢ θρησκευτικὴ προπαγάνδα νὰ δυνηθῇ νὰ τοὺς προσεταιρισθῇ, ἀλλὰ καὶ διότι γνωρίζουν τι θὰ πῇ ἀνελευθερία, καταπίεσις καὶ πνευματικὴ σκλαβιά. Ἀντιμετωπίζουν δὲ μὲ πολλὴν εἰρωνείαν τὴν κακηλείαν τῶν μεγάλων αὐτῶν ὑποθέσεων, ὅπως συμβαίνει, μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθη-

τε πλησίον τοῦ ἡ Πλατυτέρα τῶν Ὁδρανῶν, ἔχει δημιουργηθῇ

Ἡ Παναγία δὲν λείπει καὶ ἀπὸ τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι. Τὸ τραγοῦδι τοῦ ὄρφανοῦ, τῆς ξενητειᾶς, τῆς ἀνιάτου ἀσθενείας, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπον δεσμώτην τοῦ πόνου κλίνει πάντα μέσα του τὰ γλυκύτερα καὶ ἱκευτικώτερα λόγια διὰ τὴν Παναγίαν Μητέρα. Κάθε χωριὸ σχεδὸν ἔχει «τῆς Παναγίας τὴν βρύση» μέγρος ἀπὸ τὰ ποῖα ἐπίσημα καὶ τὰ ποῖα ἀξιοσέβαστα. Συνηθέστατα τὸ μικρὸ καϊκίαι του ὁ πτωχὸς θαλασσινὸς μας τὸ ἀφιερώνει εἰς τὴν Θεοτόκον, διὰ νὰ προστατεύῃ εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τὴν ὁποίαν ἔχει συνδέσει τὴν ζωὴν του.

Μία πρόχειρη λοιπὸν παρατήρησις θὰ μᾶς περῇ, ὅτι ἡ Θεοτόκος ζεῖ ἔντονα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος μὲ ὅλην τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν του ψάλλει «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθωμι. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ φύλαξόν με ὑπὸ τὴν Σκέπην σου».

τῶν ὅστις ἦτο ὁ κύριος ὁμιλητὴς τοῦ προχθεσινοῦ μεγάλου συλλαλητηρίου τῆς Πρωτευούσης. Ὁ προκαθήμενος ἐκήρυξε τὸν «ἀγῶνα ἐναντίον τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς καὶ πάσης ἄλλης ἀνηθίκου σκοπιμότητος ἣτις ἀρνείται τὴν αὐτοδιάθεσιν εἰς ἕναν ἥρωα λαόν», χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι ὁ ἴδιος καταστρατηγεῖ τὸ θρησκευτικὸν δικαίωμα ἑκατοντάδων χιλιάδων Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐν ὀνόματι δὲν γνωρίζομεν ποιᾶς «ἀνηθίκου σκοπιμότητος».

Καὶ σκεφθεῖτε τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὴν πικρίαν ποὺ θὰ δοκιμάσουν [οἱ ἀδελφοί μας Κύπριοι Παλῆται] ὅταν ἀπαλλασσόμενοι ἀπὸ τὸν ἀγγλικὸν ζυγὸν θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀθηνῶν διὰ νὰ δεχθοῦν τὸ ἔσχατον πλήγμα κατὰ τῆς θρησκευτικῆς των συνειδήσεως.

Ὁ ποιητὴς Κωστής Παλαμᾶς ἔδωσε ἐπιγραμματικώτατα τὴν ἀλλαγὴν αὐτὴν τῶν ἀφεντικῶν.

Πᾶνε σπᾶνε οἱ ἄλυσσίδες
Μὰ ὅπου σπᾶνε, ἄλλες νὰ!
Πάντα σκλάβοι, σκιοιὰ
καὶ παντοῦ σταυρωτῆδες.

τὸ Παράρτημα Τρικινάλων

Μία ἀπὸ τὰς γονιμωτέρας κυψέλας τοῦ ἀγῶνος, τὸ Παράρτημα Τρικινάλων εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν μεγάλων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀνεξάντλητον εἰς πίστιν, καὶ ἀγωνιστικότητα καὶ θάρρος, συνεισέφερε πολλά, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του εἰς τὴν στρατευομένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Τὸ συμβούλιον τοῦ Παραρτήματος ἀποτελούμενον ἀπὸ ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους εἰς τὸ ἰδανικὸν τῆς Ἐκκλησίας πράττει τὸ πᾶν διὰ νὰ βοηθήσῃ, εἰς τὴν χαλάρωσιν τῆς ἐντάσεως τοῦ διωγμοῦ. Κινητοποιεῖ καὶ ἀξιοποιεῖ ὅλας του τὰς δυνάμεις, τοὺς βουλευτάς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους παρέχων οὕτω σημαντικὴν ἐνίσχυσιν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ ἀγῶνος. Αἱ στήλαι αὐταὶ εὐρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συγκαροῦν ἅπαν τὸ Παράρτημα καὶ τὸ ἄξιον συμβούλιόν του δι' ὅ,τι μέχρι σήμερον ἔπραξαν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἰδανικοῦ.

καὶ ἡ Καβάλα

Εἰς τὸ συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐκοινοποιήθη ὑπὸ τῶν Παραρτημάτων Καβάλας καὶ Μεσσηνίας ἀντίγραφον τηλεγραφικῆς διαμαρτυρίας πρὸς τὸν Ὑπουργὸν παρὰ τῷ Πρωθυπουργῷ κ. Ράλλην ἐν τῇ ὁποίᾳ τονίζεται ἡ ἀντισυνταγματικότης τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως 45/1951 καὶ αἰτεῖται ἡ κατάργησις τῆς. Τὰ ὡς ἄνω παραρτήματα παρακαλοῦνται νὰ μᾶς κοινοποιήσουν καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Προσοχὴ εἰς τὸ ἐσωτερικόν

Ἕνα καθήκον, ποὺ ἰσχύει δι' ὅλας τὰς περιστάσεις ἀλλὰ πρὸ παντὸς διὰ τὴν παρούσαν κρίσιν

καμπήν, εἶναι ἡ σύσφιγξις καὶ ὁ οργανωτικὸς συγκεντρωτισμὸς τῶν δυνάμεών μας. Ὅχι διότι μόνον τοῦτο ἐτονίσθη ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁμίλητάς τῆς τελευταίας Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς ΠΘΕΟΚ Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ νὰ μὴ εἶχε συμβῇ εἶναι καθήκον πού μᾶς ἐπιβάλλεται ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων. Πρέπει δηλ. νὰ μὴ ἔχωμεν ἐστραμμένην τὴν προσοχήν μας συνεχῶς πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ νὰ δυνάμεθα ταυτοχρόνως νὰ ἐλέγξωμε καὶ τὴν ἰδικήν μας κατάστασιν. Μάλιστα δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ δεύτερον αὐτὸ καθήκον εἶναι σημαντικώτερον τοῦ πρώτου καὶ ἀπ' αὐτὸ τελικῶς θὰ κριθῇ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης πού διδομεν.

Συνεπῶς ἐπιβάλλεται ἡ ἐπαγρύπνησίς μας εἰς τὸ πρόβλημα τῆς ἐσωτερικῆς μας οργανώσεως. Αὕτη πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ ἐγκαίρως ὡς μία προσπάθεια ἐλέγχου τῶν δυνάμεών μας, διαγραφῆς τυχόν ἀποσκιστησάντων μελῶν καὶ ἐγγραφῆς νέων, ἅτινα μέχρι σήμερον παραμένουν ἀνώνυμα μέλη τοῦ ἀγώνος. Νὰ πραγματοποιηθοῦν συγκεντρώσεις ὅλων τῶν μελῶν ἐνὸς ἐκάστου παραρτήματος καὶ νὰ ἀναλυθῇ ἡ κατάστασις εἰς ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς. Νὰ τονωθῇ τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ αἰσθημα τῆς νίκης εἰς ὅλους τοὺς πιστοὺς, καὶ νὰ προωθηθοῦν εἰς τὰς διοικήσεις τῶν Παραρτημάτων τὰ ζωτικώτερα μέλη αὐτῶν. Ὅταν θὰ γίνουιν αὐτά, καὶ ὅσα ἄλλα ἐπιβάλλονται ἐκ τῆς ἰδιαζούσης καταστάσεως ἐκάστου Παραρτήματος, εἶναι βέβαιον, ὅτι θὰ ἐπιφέρουν καρποὺς ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἐνεργείας μας,

Εἰς τὰς χεῖρας μας κρατοῦμε τὴν νίκην.

Εὐχαριστήρια

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. Βουλευτὰς (Κων)τῖνον Βοβολῖνην Πειραιῶς καὶ Ἠλίαν Παπα-

λιοῦ Γορτυνίας διὰ τὸ θερμὸν ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος, τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς μας συνειδήσεως καὶ τοὺς βεβαίωμεν, ὅτι θὰ εἴμεθα εὐγνώμονες.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

ΠΡΕΠΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΝΑ ΚΑΤΑΦΕΥΓΗ
ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ;

«Ἴσθι ἐννοῶν τῷ ἀντιδικῶ σου ταχὺ ἕως ὅτου εἰ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ»
(Ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους διμλίαν Ματθ. Ε', 25)

Ἕνα μεγάλο ζήτημα ἡ ἐν ἐπικεφαλίδι ἐρώτησις! Ὁ χριστιανὸς εἶναι συγχρόνως μέλος τῆς κοινῆς, δηλαδὴ συναλλάσσεται μὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Δεδομένης δὲ τῆς ἐνοικούσης ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ ἀτελείας ἣτις προσλαμβάνει τὴν μορφήν ἐγκληματικῆς ἁμαρτίας, τραγικῆς ἀδικίας, δολίας συκοφαντίας, μοιραίας γεννῶνται προστριβαὶ μεταξὺ αὐτῶν, ὀδηγοῦσαι τοὺς εἰς θανασίμους ἐνίοτε ἀντιδικίας καὶ διαμάχας. Αἱ κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον δημιουργούμεναι συνθήκαι ἀπαιτοῦν τὴν ὑπαρξιν ψυχραίμων καὶ ἀντικειμενικῶν παραγόντων, διὰ τὴν ρύθμισιν τῶν προκυπτουσῶν διαφορῶν, ὥστε αὗται νὰ μὴ ὀδηγοῦν εἰς αὐτοδικίας, εἰς διασάλευσιν τῆς τάξεως καὶ λοιπὰς ἀσχημίας. Ἐπὶ τῆς ἀνάγκης αὐτῆς στηρίζονται τὰ δικαστήρια. Ἐκτὸς ὅμως τῆς πρακτικῆς αὐτῆς ἀνάγκης τὰ δικαστήρια εἶναι ἐπιφορτισμένα μὲ τὴν περιφρούρησιν τῶν Ἀρχῶν τοῦ Δικαίου, ἄνευ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁποίων κατα-

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Κρυσσοβαλάντου εἰς τὴν Λυκάβρουση Ἐκυφισσαῖας. Ἀριστερὰ δεξιὰ κρίνεται ἡ Ἡγουμένη τῆς μονῆς, Ἐρρόντισσα Μελετία.

στρέφεται ἡ κοινωνικὴ εὐφροσύνη καὶ ἡ εὐνομία τῆς πολιτείας.

Ἐν τούτοις ὁμως ὁ χριστιανισμὸς ὡς ἀνωτέρα τελειότης ὁδηγεῖ τὸν χριστιανὸν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑψίστων καὶ τελειοτάτων ἰδανικῶν τοῦ Ἐθαγγελίου, ὥστε διὰ τῆς τελείας καὶ ἁγίας ζωῆς του νὰ νικᾷ τὸν νόμον τῆς πολιτείας. Δὲν πρέπει λοιπὸν ὁ χριστιανὸς νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν συνάνθρωπόν του, ὥστε οὗτος νὰ ζητήσῃ τὴν διαιτησίαν τῶν Δικαστικῶν ἀρχῶν. Μάλιστα τόση πρέπει νὰ εἶναι ἡ σπουδὴ τῆς ἀποφυγῆς τῶν ἀφορμῶν, ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὰ δικαστήρια, ὥστε ὁ Κύριός μας τονίζει «ὅστις σὲ ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου ἀγόνῃ, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην» καὶ τῷ θέλοντι σοι κριθῆναι καὶ τὸν χιτῶνα σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον» (Κατὰ Ματθαῖον Ε'. 39,40). Δηλαδή παραίτησιν νομίμων δικαιωμάτων συνιστᾷ ὁ Κύριος.

Τὸ καθήκον τῆς διαιτησίας μεταξὺ τῶν χριστιανῶν πρέπει νὰ τὸ ἔχουν οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐπίσκοποι, συνελόντι δὲ εἰπεῖν ἡ Ἐκκλησία. Ὁ Ἐφημέριος τῆς ἐνορίας θὰ πρέπει νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως ὁμαλῶν καὶ ἀγαθῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν του.

Καὶ διατὶ αὕτῃ ἡ ἀποφυγὴ τῶν Δικαστηρίων; Διότι κατ' ἀρχὴν τὰ Δικαστήρια, ἐνεργοῦντα κατὰ νόμον καὶ τυπικῶς δὲν δύνανται νὰ θεραπεύσουν τὰς βαθυτέρας αἰτίας καὶ ἀφορμὰς τῶν προκυπτουσῶν διαφορῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀποκαθιστοῦν τὴν ἀγάπην, τὴν φυγαδευθεῖσαν γαλήνην, τὴν ποθητὴν ὁμόνοιαν. Ἐκτὸς ὁμως αὐτῶν τὰ Δικαστήρια κινοῦνται μέσα εἰς ἓνα περιβάλλον συμβατικότητος. Οἱ Δικασταὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τῶν μαρτύρων, ἀπὸ τὴν ρητορικὴν ἱκανότητα τῶν συνηγόρων καὶ ἀπὸ ἄλλους παράγοντας ἐνίοτε δὲ προκαταλαμβάνονται, ὥστε ἡ κρίσις των νὰ εἶναι ὑποκειμενικὴ. Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ χριστιανὸς ἐπιζητῶν τὴν ἀνωτέραν ἐκείνην δικαιοσύνην, ἥτις δέον νὰ «περισεύσῃ τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων» δὲν πρέπει νὰ καταφεύγῃ εἰς τὰ Δικαστήρια. Ἀλλωστε καὶ αὕτῃ ἡ ὀρκομωσία συνιστᾷ μίαν παράβασιν, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ λάβῃ σοβαρῶς ὁ ὅψιν του ὁ χριστιανός. «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμῶσαι ὅλους». Εἶναι προτιμότερον νὰ ἀδικηθῇ παρὰ νὰ ἀδικήσῃ. Εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρίας ζήσας ὁ Σωκράτης εἶπε τὸ περίφημον καὶ ἀθάνατον ἐκεῖνο «ἐλοίμην ἂν ἀδικεῖσθαι». Διατὶ λοιπὸν αὐτὸ νὰ μὴ ἀποτελῇ ἀρχὴν διὰ τὸν χριστιανόν;

Ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι ἀτελής καὶ ἐπομένως ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἐγκοσμίου ζωῆς φέρουν τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀτελείας καὶ τῆς συμβατικότητος.

Νὰ σέβεται τὸν Νόμον καὶ τὰ Δικαστήρια ὁ χριστιανὸς ἀλλὰ νὰ ἀποφεύγῃ τὴν Διαιτησίαν των. Μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εἶναι ἀδύνατος ἡ διαιτησία ἄλλων παραγόντων καὶ ἐννοεῖται οὕτω τὸ ἔγκλημα καὶ ἡ ἀδικία τότε ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐπιζητῇ τὴν διαιτησίαν τῶν Δικαστικῶν ἀρχῶν.

Οἱ δικαστικοὶ ἄγωνες γεννοῦν μίσση, ὁδηγοῦν εἰς σκληρὰ καὶ πολυδαπάνους ἀντιδικίας καὶ καταστρέφουν τὴν ἁγίαν καὶ οὐρανίαν γαλήνην, ποὺ πρέπει νὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ EVANSTON

ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΕΡΑΡΑ!

«ἤτῳμεν καλῶς, στήμεν μετὰ φόβου»

Ἡ Ἐνωσις ὑπῆρξε ὁ σκοπὸς τῆς πολυδαπάνου ἀποδημίας τῶν Βυζαντινῶν μετ' ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοκράτορας καὶ ἀνωτέρους κληρικοὺς ἀπὸ τὴν Κων)πολιν εἰς Φλωρεντίαν.

Ἡ Ἐνωσις ὑπῆρξε ἡ αἰτία τῶν φιλοφρονησεων καὶ τῆς γνωστῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Πάπα πρὸς τοὺς Ἀνατολικούς.

Ἡ Ἐνωσις ἐπανηγυρίσθη ὡς θρίαμβος πρωτοφανῆς μεταξὺ τῶν «καθολικῶν» πληθυσμῶν τῆς Δύσεως! Διατὶ ὁμως ἡ Ἐνωσις αὕτῃ δὲν εἶδεν ἀπήχσιν εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ λαοῦ τῆς Κων)πόλεως, ὅστις ἔσπευσε νὰ ἀποδοκιμάσῃ τοὺς ὑπογράψαντας τὴν Ἐνωσιν ἄρχιερεῖς; Διατὶ ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς Ἐνώσεως νὰ ἡρωοποιήσῃ τὴν μορφήν τοῦ Ἐπισκόπου Ἐφέσου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὥστε οὗτος νὰ θεωρηθῇ Σωτὴρ τῆς Ὁρθοδοξίας;

Διότι ἀκριβῶς δὲν ἐπρόκειτο περὶ Ἐνώσεως, ἀλλὰ περὶ ὑποταγῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνώπιον τοῦ παντοδυνάμου τότε Παπισμοῦ. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ὁ ὀρθόδοξος λαὸς τῆς Κων)πόλεως εἰς τὴν διαλοθῆσιν τοῦ ὁποῖου ὀφείλεται ἡ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἄμυνα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπεδοκίμασε μετ' ἀγανάκτησιν τὴν «Ἐνωσιν» αὕτην καὶ ἐθεώρησε τὴν Φεράραν ὡς κατάραν καὶ λέπραν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Μία νεωτέρα Φεράρα ἐσκηνοθετήθη καὶ σήμερον. Δὲν εὐρίσκεται εἰς Ἰταλίαν, ἀλλ' εἰς EVANSTON. «Σοφαὶ διάνοιαι» ἀποδημήσασαι ἐξ Ἑλλάδος, ἔχουσιν ἐπὶ κεφαλῆς γνωστὸν ἄβροδίατον Ἀρχιεμενδρίτην, μετέχουσι τῆς νεωτέρας Φεράρας. Αὕτην τὴν φορὰν ὁ ἐμπνευστὴς τῆς Φεράρας δὲν εἶναι ὁ Πάπας, ἀλλ' ὁ προτεσταντισμός. Οὗτος καλεῖ καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον νὰ ἐκπροσωπήσουν (Τις κατέστησε αὐτοὺς πληρεξουσίους ἢ ἀντιπροσώπους ἐπὶ ὁλοκλήρου πνευματικοῦ κόσμου, ἀγνωστὸν) κοσμικοὶ τινὲς ἄνδρες ἀψόγου ἐμφανίσεως καὶ ὁ γνωστὸς Ἀρχιεμενδρίτης, κενοὶ ὁμως παντὸς σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ διαμετρικῶς ξένοι πρὸς τὸ Θεολογικὸν αὐτῆς πνεῦμα, ἔστω καὶ ἐάν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀνέρχωνται τὰς βαθμίδας τῶν ἐπιστημονικῶν ἐδρῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Κατ' ἀρχὴν ἀμφισβητοῦμεν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπροσωπήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐνδεχομένως νὰ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν περγαμηνάς, νωπὴν εἰσέτι φερούσας τὴν μελάνην τῶν πανεπιστημίων τῆς Δύσεως διὰ τὰς «Θεολογικὰς II» σπουδὰς των ἐνδεχομένως νὰ ἀναδίδουν τὸ ἄρωμα τῶν κοσμικῶν σαλονίων, εἰς τὰ ὁποῖα φοιτοῦν. Ἐνδεχομένως αἱ προθῆκαι τῶν βιβλιοπωλείων νὰ βογγοῦν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν συγγραμμάτων των. Ὅλα αὐτὰ ὁμως δὲν συνιστοῦν τίτλους Ὁρθοδοξίας. Εἶναι ξένοι πρὸς αὐτήν.

Τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ζήσουν ὡς μίαν μυστηριακὴν ἔκστασιν ψυχῶν ἀγνῶν, γαλουχηθεῖσαι ἀπὸ τὰ πατερικὰ νάματα

καὶ καταυγαζόμεναι ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν τῶν πατέρων. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι γνῶσις· ἀλλ' εἶναι τὸ «μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον». Καὶ τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκινήσῃ διανοίας, συσκοπισθεῖσας ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸν Ὁρθολογισμόν τῶν Γερμανικῶν Πανεπιστημίων. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μίᾳ συμβατικὴ κατὰστασις, προσδιοριζομένη μετὰ ἀνθρώπινα καὶ ἐγκατοικοῦσα εἰς λεπτάς διανοίας. Εἶναι πνεῦμα Θεοῦ. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ οἱ ἐκδρομεῖς τοῦ EVANSTON (τὸ ἀπαιτεῖ ἡ θερμὴ ἐποχὴ τοῦ θέρους) κάθε ἄλλο μπορεῖ νὰ εἶναι, ὅχι ὅμως ταμεῖα Ὁρθοδόξου Θεολογίας. Τοὺς ἀρνούμεθα τὰν τίτλον καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ Ὁρθοδόξου. Δι' αὐτὸ τοὺς προειδοποιῶμεν, ὅτι ἐὰν θελήσουν νὰ διαταράξουν τὴν ἤδη τεταραγμένην θρησκευτικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοὺς λίθους τῆς προδοσίας τῶν εἰς EVANSTON, θὰ τοὺς ἐτοιμάσωμεν μίαν ἀνάλογον ὑποδοχὴν μετὰ ἐκείνων τῶν παλαιῶν ὁμοφρόνων τῶν, ἐρχομένων ἐκ Φεράρας.

Τοὺς γνωρίζομεν καλῶς. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς δὲν θὰ ἀνεχθῇ νεωτεραν Φεράραν. Δυστυχῶς δὲ δι' αὐτοὺς δὲν ἐξελίπον οἱ Μάρκοι οἱ Εὐγενικοί.

Αἱ ἐπάλξεις τῆς χειμαζομένης Ὁρθοδοξίας κοντὰ στὰ μοναστηράκια μας

Ὅταν ὁ χριστιανὸς εἰσέλθῃ εἰς τὸν αὐλόγυρον ἑνὸς Μοναστηριοῦ, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ περὶ μοναχικοῦ βίου πεποιθήσεις του, δοκιμάζει ἕνα αἶσθημα βαθυτάτου σεβασμοῦ. Τὸ Μοναστήριον ἔχει συνδεθῇ μετὰ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας· ἐξησφάλισε εἰς αὐτό, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας τὴν στέγην του, τὴν στοργὴν του, τὴν προστασίαν του. Χάριν τῆς ἐλευθερίας του διέθεσε καὶ περιουσίας καὶ βακούφια. Ἐξαπέστειλε τοὺς μοναχοὺς τοῦ ἔθναποστόλους νὰ ἐνισχύσουν τὸν καταπιεζόμενον ραγῖαν. Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ ὁ χριστιανὸς αἰσθάνεται βαθύ σεβασμὸν εὐρισκόμενος εἰς τὸν αὐλόγυρον ἑνὸς μοναστηριοῦ.

Τώρα ἐὰν ὁ χριστιανὸς αὐτὸς ἔχῃ καὶ κάποιαν πνευματικότητα, ὑψηλοτέραν τοῦ συνήθους θρησκευτικοῦ τυμπικισμοῦ θὰ πρέπει νὰ θαυμάσῃ ἀκόμη καὶ τὴν ὥραϊαν ἀγγελικὴν ζωὴν, νίκην κατὰ τῆς φύσεως ἀπλότητος καρδιῶν, καὶ ὅλα ὅσα καλλιεργοῦνται ὡς θεῖα καὶ ὥραϊα ἰδανικά μέσα εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ μοναστηριοῦ.

Παρόμοια συναισθήματα ἐδοκίμασαμεν κατὰ τὰς ἐπισκέψεις μας εἰς δύο μοναστηράκια τῆς Ἀττικῆς.

Ἁγία Παρασκευὴ Μενιδίου. Ἦσαν μοναστηράκι στοὺς πρόποδας τῆς Πάρνηθος καὶ ἱστορικώτατο στὸν Ἁγῶνα μας. Ποιὸς θὰ ξεχάσῃ τὴν Ἁγίαν καὶ ὁσιακὴν ἐκείνη μορφὴν τοῦ πατρὸς Ἱερωνύμου, ἰδρυτοῦ καὶ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς; Πρέπει νὰ θεωροῦνται εὐτυχεῖς, ὅσοι ἐδέχθησαν τὴν εὐλογία του καὶ ἐφίλησαν τὸ χεῖρ του, ὅταν ζοῦσε. Εἴχαμε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦμε κατὰ τὴν μνήμην τῆς ὁσιομάρτυρος Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ νὰ δοκιμάσωμεν

μετὰ τὴν δροσιὰ τῆς Ἁγίας Γαλήνης, ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ μέσα.

Δὲν ὕστερεῖ οὐ κατάνυξι καὶ τὸ Μοναστηράκι τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντιου εἰς τὴν Λυκόβρυσον τῆς Κηφισιάς. Τὸ πρῶτον κέντρον τοῦ Ἁγῶνος μας, εἰς τὸ ὁποῖον συνήρχοντο ἐκ τῶν περὶ τῶν ὅχι μόνον τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἦτο τὸ μοναστηράκι τῆς Γερρόντισσας Μελετίας. Ἡ ἡγουμένη παρ' ὅλην τὴν πενιχρότητα τῶν πόρων τῆς Μονῆς ἐνθυμῆται πάντοτε τὰς οἰκονομικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἁγῶνος. Προχθὲς ἀπέστειλε 300 (νέας) δραχμὰς. Ποτὲ δὲν ξεχνᾷ τὸν Ἱ. Ἀγῶνα.

Ἐνας τίτλος, ποὺ ἡμᾶς τὸ Μοναστηράκι τῆς Γερρόντισσας Μελετίας εἶναι καὶ ἡ σωτηρία πολλῶν Ἀγγλῶν στρατιωτῶν ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ κατοχῆς. Ἐξ αἰτίας τοῦ πατριωτικοῦ καὶ ἀνθρωπιστικοῦ αὐτοῦ κατορθώματος, ἐφυλακίσθη πολλοὺς μῆνας ἡ εὐλαβὴς καὶ πατριώτις Ἡγουμένη.

Ἐπάλξεις λοιπὸν τῆς Ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας τὰ Μοναστηράκια μας. Τοὺς ἀνήκει σεβασμός.

Καὶ μία παρατήρησις. Δὲν θὰ πρέπει ποτὲ οἱ χριστιανοὶ νὰ ξεχνοῦν τὰ Μοναστηράκια· ἀλλὰ καὶ οἱ διευθύνοντες τὰ μοναστηράκια αὐτά, δὲν θὰ πρέπει ποτὲ νὰ ξεχνοῦν ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν χειμαζομένην Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν κατευθύνουν αἱ στιβαραὶ χεῖρες καὶ ἡ Ἁγία διάνοια τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσοστόμου.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ἙΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ἨΘΙΚΗ,

Ἐχομεν ἀνὰ χεῖρας ὑπέροχον ἐμβριθεστάτην μελέτην ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω τίτλου τοῦ ἐλλογίμου καθηγητοῦ—Θεολόγου κ. Ἰωάννου Ἀγγέλου Παπαϊωάννου, Πρόκειται περὶ μιᾶς βαθυστοχάστου ἀνατομίας τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Καὶ θαρραλέας ἐξαγωγῆς πολυτίμων συμπερασμάτων ἐπὶ τῆς ὅς γένει σημερινῆς καταπτώσεως. Συγχρόνως ὅμως ὡς ἐγερτήριον σάλπισμα κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐπὶ τῶν δυσαρέστων ἀποτελεσμάτων τῆς ὀξυσεύς ἀσθενείας. Τὸν συγγραφεὰ τὸν διακρίνει γνῶσις βαθεία τῶν αἰτίων καὶ ἀφορμῶν τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Οὕτω εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς μελέτης του καὶ ἐν τῇ σελίδι 7 ἀναγράφει «Ἐν τῇ τοιαύτῃ εἶναι αἱ κυριαρχοῦσαι σύγχρονοι ἀντιλήψεις περὶ τῶν ἠθικῶν προβλημάτων, ὁφείλομεν νὰ ἀναζητήσωμεν πρὸ τῆς βαθυτέρας ἐρεύνης τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν προβλημάτων τὴν αἰτίαν ἐξ ἧς ἀπέρρευσαν αἱ εἰρημέναι ὕλιστικαὶ ἀντιλήψεις αἱ τοσοῦτον συγκαλονίζουσαι τὸ σημερινὸν κοινωνικὸν καθεστὸς, διασκορπίζουσαι πανταχοῦ πῦρ καὶ λάβαν καὶ φέρουσαι τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν πρὸς τὴν ἀναρχίαν.

Τοῦ φαινομένου τούτου, ὅπερ ἀποκαλεῖται κρίσις ἐκδηλωθεῖσα ὑπὸ ποικίλας καὶ παντοειδεῖς μορφὰς καὶ τῆς ὁποίας ἀντικείμενον τῆς παρούσης μελέτης ἔσται «ἡ θρησκευτικὴ κρίσις τῆς ἐποχῆς μας» ἀφετηρία καὶ πηγὴ ὑπῆρξε ὁ παγκόσμιος πόλεμος, ὅστις ἐδημιούργησε μίαν μεταπολεμικὴν κοινωνίαν διάφορον τῆς προπολεμικῆς καὶ ἐδημιούργησε μίαν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀσθενείαν, ὑφ' ἣν ἀγωνιᾷ σήμερον σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης». Ἀλλαχοῦ δὲ γρά-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τι ἔχει νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Κρατοῦσα

Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος;

Ὁ διαπρεπέστερος καὶ εὐσεβέστερος ἱεροῦργος τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιμανδρίτης Ἀγιοσύνης Κανιῶτης καταγγέλλει ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐντύπω «Χριστιανικὴ Σπίθα» (ἀρ. 161—Ἀύγουστος 1954) τὰ ἑξῆς:

«... Σήμερον οἱ διδάσκαλοί μας καὶ οἱ καθηγηταὶ δὲν τολμοῦν νὰ πιάσουν τὸ αὐτὸ ἐνὸς χιλιαστοῦ μαθητοῦ, ποῦ ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ Σχολείου διακομώδεϊ τοὺς Ὁρθοδόξους συμμαθητάς του, διότι ἐκ τίνος σύρματος θ' ἀκουσθῇ ἐντονος καὶ ἐπιβλητικὴ ἡ φωνὴ τῶν «ἰσχυρῶν φίλων μας» ἐπιτάσσουσα καὶ λέγουσα: «Ἄλτ! Δὲν σὰς ἐπιτρέπομεν νὰ πιέζητε τὴν θερησκευτικὴν συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων. Ἀφήσατέ τους νὰ ἔχουν οἰαδήποτε θερησκείαν καὶ ἔαν θελήσουν, ὅπως καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν χώραν μας... Τοὺς μόνους, ποὺ ἐμπορεῖτε νὰ καταδιώξητε μέχρι ἐξοντώσεως εἶναι... οἱ ἰδιόκοι σας οἱ Παλαισημερολογίται. Αὐτῶν τὰς Ἐκκλησίας δύνανθε νὰ κλείσητε καὶ νὰ σφραγίσητε, ἀλλ' ὅχι τῶν Πλημμουθίων, τῶν Σαββατιστῶν, τῶν Πεντηκοστιανῶν. Αὐτοὶ ἄλλως θὰ δημιουργηθῇ διπλωματικὸν ζήτημα.

Συγχαίρομεν τὸν φλογερὸν ἀριμαρτυρὴν διὰ τὴν εὐλικρίνειαν καὶ παρηγοίαν καὶ ἐρωτῶμεν τοὺς ἀρμόδιους: Πῶς δικαιολογοῦν τὴν ἐτεροβασίαν αὐτὴν στᾶσιν τῶν ἐναντι Ἑλλήνων πολιτῶν, πρεσβευόντων διαφόρους θερησκευτικὰς πεποιθήσεις;

Τολμηρὰ εἰκονογραφίσεις ἐξωφύλλου

Εἰς ἓνα θερησκευτικὸν ἀνάγνωσμα, ποῦ κυκλοφορεῖ εἰς τὸν τόπον μας, ὁ «Χιτὼν» ἐτέθη εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξωφύλλου φωτογραφία ἐνδυμίζουσα νόμισματάτην ἡ «δονή», ἀπαντωμένην συνήθως εἰς τὰ μυθιστορήματα τῶν ρουαρέων ἐκδόσεων. Τὰ πάντα λοιπὸν φιλοδοξεῖ ἡ ἐποχὴ μας νὰ τὰ χυδαιοποιήσῃ!

Εὐσεβὴς Μονάρχης

Καίτοι ὀψίμως, ἐν τούτοις θὰ πρέπη νὰ ἐξαρθῇ ἡ εὐσέβεια τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Αἰθιοπίας. Μόλις ἀπεβίβασθῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος ἔσπευσε νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἱερὸν σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Κερκύρᾳ, Σπανιωτάτῃ διὰ τὴν ἐποχὴν μας καὶ τὰς ἀνωτέρας τάξεις εὐσεβεῖα. Τιμὰ τὴν Πατρίδα μας ἡ ἐπισκεψίς τοῦ εὐσεβοῦς μονάρχου.

Φεῖ τὸ λίαν εὐστοχον «Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἐποχὴ μας δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἐποχὴ «χυδαιοκρατίας» ἐκδηλουμένη εἰς πάσας τῆς ζωῆς τὰς ἐκδηλώσεις.

Εἰς τὴν 72α σελίδα μὲ προφητικὸν μεγαλεῖον τονίζει «Ἐὰν ἡ κοινωνία δὲν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ὁ κομμουνισμὸς θὰ θριαμβεύσῃ καὶ τὸ ἄτομον θὰ ἐξαφανισθῇ. Ἡ σύγχρονος βαρβαρότης ἀπειλεῖ τὸν Χριστιανισμὸν. Τὰ πάντα εὐρίσκονται ἐπὶ τῶν φλογῶν ἐνὸς Ἡφαιστείου. Ὁ Παγκόσμιος Ἑβραϊσμὸς ἐμφανίζεται κῆρυξ τῆς ἀθείας καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται νὰ ἀποτινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα τὸν σύγχρονον χριστιανικὸν πολιτισμὸν καὶ νὰ παράσχῃ τὸν θρίαμβον εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν.

Ἐκ τῶν δλίγων αὐτῶν δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀντιληφθῇ τὸ πύρινον ὕφος τοῦ φλογεροῦ χριστιανοῦ αγωνιστοῦ. Θὰ πρέπη ὅλοι νὰ τὸ διαβάσουν, διὰ νὰ σχηματίσουν μίαν ἀντικειμενικὴν εἰκόνα τῆς συγχρόνου ἀθλίας πραγματικότητος.

Τὸ ἔργον αὐτὸ παλούμενον εἰς τὴν προσιτὴν τιμὴν τῶν 10.000 εὐρίσκεται καὶ παρ' ἡμῖν καὶ εἰς χεῖρας τοῦ συγγραφέως κ. Ἰωάννου Ἀγγέλου Παπαϊωάννου, καθηγητοῦ Θεολόγου εἰς Πάτρας.

Ἀφίξεις ὁμοφρόνων ἀδελφῶν ἐξ Ἀμερικής.

Ἀρίχθη ἐξ Ἀμερικῆς ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφός κ. Καραπαταριώτης. Οὗτος εἶναι μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐν Νιτσερόιτ Κοινότητός μας. Μᾶς μπεύρεε τὸν χαιρετισμὸν τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν μας, οἵτινες ἀπολαμβάνουν τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Προβλεπεται περὶ καλῶς ὁργανωμένης Κοινότητος μὲ βαδύτατον σεβασμὸν πρὸς τὰς παραδόσεις. Εὐτυχῶς περὶ ζοῦν μακρὰν τῆς περιοχῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, διότι τότε φοβούμεθα, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐκάρπτετο πρὸς τοῦ πείσματος τοῦ Γέροντος καὶ θὰ κατεπάτη τὸν ὁρατὸν ἀγαθὸν τῆς Ἐλευθερίας.

Καὶ τὸ πείσμα εἶναι δύναμις! σκεταίῃ ὁμως!!

Τὸ ὄργιον συνεχίζεται.

Παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας, παρ' ὅλην τὴν ἀντίθεσιν τῆς εὐσεβοῦς κοινῆς γνώμης, ἐν τούτοις τὸ «Ἐμπρός» ἐξακολουθεῖ νὰ δημοσιεύῃ τὸ βλάσφημον ἔργον τοῦ Φούλτον «τὸ πιδ μεγάλο γεγονός» τὰ «θερησκευτικὰ» βιβλιοπωλεῖα ἐξακολουθοῦν νὰ προβάλλουν εἰς τὰς προθήκας τῶν τὸν ἰσχυρὸν αὐτὸν κατὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως δυναμίτην καὶ «ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία» ἐξακολουθεῖ νὰ ἀδιαφορῇ καὶ νὰ ἀνέχεται τὸ αἰρετικὸν αὐτὸ ὄργιον. Διὰ δὲν ἐπεμβαίνει, ὅπως ἐπενέβη καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν Καζαντζάκη; Μήπως διότι «τὸ πιδ μεγάλο γεγονός» ἀπολαμβάνει τῆς προστασίας τῶν γνωστῶν «χριστιανικῶν» κύκλων τῆς ὁδοῦ Καρύστη;

Θὰ πρέπη τὸν λόγον νὰ τὸν λάβῃ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἄλλως ἢ Ἑλλὰς θὰ καταστήσῃ ἀπύθμενος θάλασσα ξένων καὶ ἐπικινδύνων προπαγανδῶν, εἰς τὴν ὁποία θὰ καταποντισθῇ ἡ εὐσέβεια τοῦ λαοῦ μας.

Ἀπήχησης τῆς Ἀγάπης

Μᾶς συνεκίνησε ἡ ἀγάπη, ἥτις πλουσία κατοικεῖ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν μας. Ἦρκεος μία σύστασις, διὰ νὰ σπεύσουν εἰς πνευματικὴν ἀνακούφισιν τῶν πονεμένων ἐν Σπιναλόγκᾳ ἀδελφῶν μας. Οὕτω ἐξ Ἁγίου Ὄρους ὁ Μοναχὸς Ἰωάννης ἐξ Ἰβήρων μᾶς ἀπέστειλε δρχ. 120 (νέας) προσφορά διὰ τοῦ καὶ τίνος ἄλλου ἀδελφοῦ ὑπὲρ τῶν λεπτῶν Σπιναλόγκας. Διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω σκοπὸν μᾶς ἀπέστειλε καὶ ἡ κ. Π. Βασιλειάδου δρχ. 200 (νέας). Ἐκτὸς ὅρων αὐτῶν μᾶς ἀπέστειλαν καὶ βιβλία μὲ ἐκλεκτὸν περιεχόμενον πρὸς ἀνακούφισιν ὁ κ. Γεώργιος Τρικκαλινὸς καὶ τινες ἄλλοι. Ἀπαντα, μερίμνη τοῦ Διευθυντοῦ μας κ. Ἀντωνοπούλου ἀπεστάλησαν εἰς τὸν ἐν Σπιναλόγκᾳ ἀντιπρόσωπον τῶν ἐκεῖ ἀσθενῶν κ. Εὐτύχιον Τζεμενάκη.

Θὰ πρέπη νὰ συνεχισθῇ ἡ ὁραία αὐτὴ σταυροφορία χάριν τῆς Ἀγάπης, ἥτις τιμὰ καὶ τὸν ἀγῶνα καὶ πλησιέστερον τοῦ Θεοῦ μᾶς φέρει.

Ἐμβάσματα Χειμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήνας

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργιάνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι